

(המשך מעמוד 20)

בתום שלושים ימי האבל, פנה לוי ל- מגן דויד, ביקש הסבר, "אפשר לראות את הקבלה על התשלום?" ביקשה ה- פקידה, "לא ייתכן שגבינו סכום כזה." דויד הציג את הקבלה, "אבל אדוני, זו לא קבלה של מגן דויד, זו חברת אמר בולנסים פרטית."

בהתאם להוראות משרד הבריאות, אין מגן דויד מעביר נפטרים באמבולנסים שלו. הן מסיבות רפואיות, והן מסיבות אסטטיות. על רקע זה, הוקמו באיזור תל-אביב רבתי מספר חברות אמבולנסים פרטיות העוסקות בכך, - והגובות סכומי עתק תמורת שירותיהן.

מאליו מובן, שחברות פרטיות אלה זקוקות לקשרים בחברא קדישא, בבתי-החור לים, ובמגן דויד - כדי שאלה יפנו אליהם את הלקוחות.

מתים - לא אנחנו. בתיאוריה, אך סור לעובדי מגן דויד להיות שקורים ל- חברות הפרטיות. עליהם רק לענות לצייר בור כי מגן דויד אינו מעביר נפטרים. כך - בתיאוריה. על המתרחש במציאות, מדווח כתב העולם הזה אריק לביא: "צילצלתי 101, ביקשתי אמבולנס להע-ביר נפטר." "אנחנו לא מעבירים נפט-רים", השיבה המרכזית. "אבל אני אע-ביר נפטר." "אנחנו לא מעבירים נפט-רקול של גבר, שמאוחר יותר התגלה כי נהג אמבולנס - של מגן דויד - בשם

מנהל רפאלוביץ, טובות הנאה? לא ייתכן.

צבי אלון. אלון ביקש את חכתובת, הב- טיה לשלוח לי אמבולנס. בשלב זה, הזר-דהיתי בפניו, ביקשתי לשוחח עם מנהל-התחנה."

המספר הראשון. "זה לא ייתכן." הגיב המנהל, מרדכי רפאלוביץ, בתדהמה. הזעיק את אלון. זה הכחיש הכל. על-מנת לשכנע את המנהל, ערך לביא ניסוי נוסף. למחרת, בנוכחות רפאלוביץ, צילצל שנית למרכזנית מגן דויד, ביקש אמבולנס להעברת נפטר. "תתקשר נא למספר 721003, והם ישלחו לך אמבולנס." השיבה המרכזנית.

רפאלוביץ המשיך להיות נדהם. זה ודאי מקרה "הגיב". "לפקידה יש בספר את מספרי כל החברות הפרטיות, והיא מסרה כנראה אחד המספרים". הכתב ורפאלוביץ נכנסו למרכזניה. "מדוע מסרת דווקא את המספר שמסרת?" שאל המנהל.

"זה היה המספר הראשון שראיתי." השיבה המרכזנית.

בדיקה קלה הוכיחה, שלפניה היו שני מספרים בלבד - זה שמסרה, ומספר נר-סף - שגם הוא היה שייך לאותה חברה. **מכות וקניאה.** "לא ייתכן שעובדי

מגן דויד מקבלים טובות הנאה מהחבר-רות הפרטיות." טען רפאלוביץ בתוקף. "ועוד איך מקבלים." טען בתוקף לא-חות אחד העובדים הוותיקים בתחנה. "יש מחיר קבוע - בין 20 ל-25 ל-י" תמורת כל קליינט ששולחים לחברה ה-פרטית. בין בעלי האמבולנסים הפרטיים ישנה תחרות פראית, שמגיעה מדי פעם למכות."

"לא ידעתי כלל על קיום הבעייה." ה-גיב יצחק שני, המנהל הארצי של מגן-דויד. "אבקש בדיחות מהמבקר הפנימי שלנו לחקור אותה."

האם באמת נועדו מטעני החבלה

במזוודות התיירות להתפוצץ

יחד עימן במטוסים?

ט רק כזה לא מופק מזמן לציבור תאב ההתרגשות. היה זה סיפור שהסעיר כל דמיון, זעזע את לבבות כר-לם, החל בנערות המספרה וכלה בניצני-קאים. אפילו מחברי הרומנים הרומנטיים המצולמים, לא יכלו להמציא דבר מרגש יותר.

שתי צעירות אומללות, תמימות ו-פתיות, נופלות קורבן לשני מאהבים אכ-זריים ומוגילי-לב, המנצלים את רגשות-אהבתן והופכים אותן לפצצות מעור-פפות, כשהם שולחים אותם במטוסים ל-ישראל בידיעה שיתפוצצו יחד עם המטר-סים וכל היושבים בהם, מה יכול להיות אכזרי יותר? איזה מתח מרגש יותר? וכמו בכל הרומנים המצולמים, הסתיים גם זה בהפיג אנד, כשבשני המקרים התי-ערב אלוהים, באופן ישיר או באמצעות שליחיו, וחולל ניסים כאלה שהתרחשו רק בתקופת האבות.

ההודמנות נוצלה עד תום. במשך שבוע הולעטו אזרחי ישראל בידיעות וסיפור-רים, שרובם סתרו זה את זה, וזו אף לשתי הצגות משטריות, שבאמצעות ה-טלוויזיה הביאו את האימה לכל בית ול-כל ילד.

בסימום של פסטיבל "הפצצות של אל-על", שרק שביתת עובדי המכס העיבה עליו, עדיין ריחפו הרבה סימני שאלה מעל הפרשה. הסיפור נראה יותר מדי יפה מכדי שיהיה אמיתי. והיו יותר מדי

פיצצות מעופפות

או

לוקשיים פורחים

גירסות סותרות מכדי שהסיפור לא יהיה אמת.

איפה המנגנונים?

א חרי סינון יסודי, נותרו העובדי דות הבאות ברורות מעל לכל ספק: שתי התיירות, הפרואנית וההולנדית, הגיעו לישראל במטוסי אל-על, כשי-ברשות כל אחת מהן מזוודה ובה חומרי נפץ. ברשות התיירת הפרואנית, שיצאה לישראל מלונדון, היה מטען של 9 קילוי-גרם חומר נפץ, ונפצים חשמליים. ברשות התיירת מהולנד, היה מטען של 400 גראם חומר נפץ, נפץ חשמלי ופתיל רועם באורך של 23 מטר.

שתי התיירות לא ידעו על מה שנמצא במזוודות שהביאו עמן. המזוודות גם לא היו מיועדות לאיש ואיש לא היה מיועד לקבלן מידן. שתיהן גילן כי הן מזוודות שבידיהן מכילות חומרי נפץ, רק אחרי שהסתבר להן כי רומו בידי מאהביהן ששלחום לישראל, (מבלי שהן אחת תדע על קיום רעותה), ובדקו בעז-רת אחרים את תוכן המזוודות.

בד בכך עם יציאת שתי התיירות המתפוצצות לישראל, נעשה ניסיון להכי-ניס למטוס אל-על עוגה בה הוצפן אק-דח צעצוע, ניסיון שהתגלה בעוד מועד. כתיצאה מגילוי זה נערך חיפוש במזוודות נוסעי המטוס, בהן התגה גם התיי-רת מפרו, אך לא נמצא בהן דבר. עובדות אלה מוכיחות דבר אחד: נע-שה ניסיון של חבלנים ערביים לשלוח לישראל חומרינפץ במזוודות נוסעים ב-מטוסי אל-על. בשלב זה אין כל סינע-לטענה שאמנם נועדו המזוודות להתפור-צץ באוויר.

נערת הפצצה הפרואנית

דיליה רוברטו, התופרת הפרו-אנית בת ה-21, שנתפסה אחרי שנשאה עימה במזודה, שניתנה לה בידי מאהבה הערביי-הברזילאי, 9 קילוגרם של חומרי-נפץ, במטיבת העיתונאים שנערכה השבוע במשטרת תל-אביב ליד "הפצצה המעופפת" יושבת מתורגמנית. המשטרה לא התירה לצלם את נערת הפצצה ההולנדית.

כאשר הוצגו מזוודות-התופת בפני ה-עתונאים, הן לא הכילו כל מנגנוני פיר-צוק. אנשי המשטרה גם לא ידעו להס-

ביר אם היו מנגנונים כאלה. עוד יותר מזאת: לכל מי שיש לו ידיעה בסיסית (המשך בעמוד 63)